

Tortosa. El comandant torna a sobrevolar la ciutat gràcies a un dels molts records d'Arturo Gaya explicats al llibre 'Estic fent història'

Arturo Anguera, l'aviador tortosí que ens feia mirar al cel

Reportatge

QUIMO PANISELLO GAMUNDI
TORTOSA

Pocs hem fet de grans el que volíem fer de menuts. El comandant d'aviació Arturo Anguera Vallés, sí.

Nascut el 5 de desembre de 1941 a Tortosa, sa mare era Encarna Vallés Climent, «la corsetera» i son pare, Pepito Anguera Navarro, que portava la bòbila d'Anguera juntament amb sons germans Emilio i Alberto. Encarna i Pepito vivien al costat del Parc amb sons fills Fernando, Encarnita, José, Arturo, Ada, Cinta Rosa, Jorge, Lali i una afillada austríaca, Ilse.

El pare ja havia marcat un rumb per al fill i Arturo va estudiar i va acabar començant als «Hermanos», escola situada a l'ombra del fortí d'Orleans. També de jove va remar amb el Club de Rem i va formar part de la junta de la UEC a Tortosa mentre son pare en va ser president. Entre d'altres coses, van construir el refugi del Port, amb molts tovots

**De jove va remar
amb el Club de Rem
i va formar part de
la junta de la UEC**

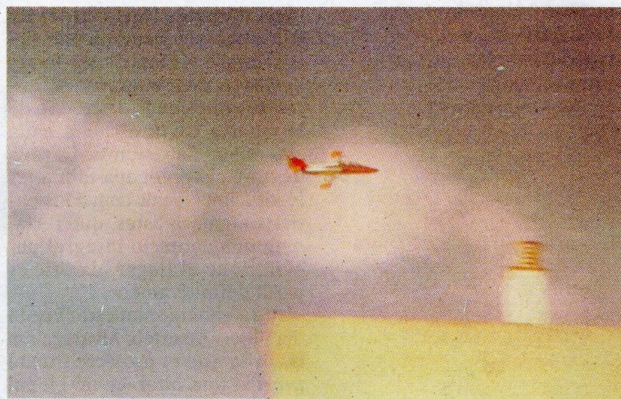
marca Anguera. Arturo va passar la major part dels estius de la seua vida al Port i coneixia la zona pam a pam, tant que quan algú es perdia recorrien a ell per a trobar-lo.

El pare el volia a la fàbrica però ell volia volar, i ja als vint anys es va traure el carnet de vol sense motor a Somosierra. Després, el 15 d'abril de 1963 entrà a l'exèrcit com a alumne de pilot de complement a la base aèria d'Armilla, a Granada, on va fer el primer vol el 18 de setembre de 1963 amb un biplà d'entrenament, l'E-3B Bucker.

Després, el gener de 1964 anà per a caporal a la base aèria de

Maig de 1986, base aèria de Manises. El pilot Arturo Anguera, amb el casc a la mà, a punt de pilotar un Mirage III. FOTO: FAMÍLIA ANGUERA BLANCH

Setembre de 1982, un cosí d'Anguera el capta amb el seu avió CASA C-101 sobrevolant els terrats tortosins. FOTO: PERE ANGUERA TORRUBIANO

Matacán, a Salamanca on va provar la força dels motors americans, el T-6 Texan i al setembre el destinen a L'Escola de Reactors de la base aèria de Tàlvera la Real, a Badajoz, on pilotarà el Lockheed T.33, el primer reactor subsònic d'entrenament de l'Exèrcit de l'Aire.

El setembre de l'any 1965, a Morón de la Frontera, va arribar la primera destinació com a pilot de complement, va conduir per primera vegada un dels 200 avions de caça de reacció dissenyats pels Estats Units provinents de la Guerra de Corea, el C-5 Sabre. Dos anys després va ser destinat a la base aèria de Saragossa.

Octubre de l'any 1968 es va casar amb Roser Blanch Blanch, filla del matalaper de Roquetes Ramon Blanch Bahima i de Maria Cinta Blanch Rodríguez, filla de l'encarregat de la Lira de Roquetes.

**A Tortosa quan
se sentia com un tro
tothom mirava al cel,
cercant-lo**

La parella de noucasats se'n van anar a viure a la base aèria de Saragossa, on van néixer les tres filles, Roser, Blanca i Eliana. Des d'aquí, sempre demanant permís, va fer les seues famoses visites aèries amb el C-5 Sabre o amb el CASA C-101, de vegades acompanyat per altres col·legues, com Lorenzo García Pérez, i de vegades sol. En 20 minuts es plantava damunt de la seua terra i de la seua gent estimada. A Tortosa quan se sentia «com un tro allargat» tal com relata Arturo Gaya al seu llibre *Estic fent història* (Cossetània 2025), tot se parava i tothom mirava al cel, cercant-lo.

L'any 1977, el van nomenar tinent i el maig de 1986, va ser destinat a la base aèria de Manises, on va pilotar, entre d'altres, el model Mirage-III, conegut pels valencians com «la planxeta». Des d'allí també ens visitava sovint.

Meticulós, exigent i un dels millors instructors de vol i pilots del país (els tortosins en podem donar fe) el juny de 1989, va rebre l'última destinació: el comandament del sector aeri de la Barcelona preolímpica, i es va instal·lar a l'aeròdrom d'El Prat.

El 8 de gener de 1992, a les 14.45 hores, dos etarres que l'esperaven van disparar al vehicle on anava, deixant així orfe el nostre cel d'un mite que els tortosins no hauríem d'oblidar.